

Je fajn se ztratit, máš-li na to čas

Občas mu jde při cestování o krk, ale na všechny zkušenosti se dívá s nadhledem a humorem. „I na těžkosti se snažím koukat alespoň zpětně jako na pozitivně zajímavý zážitek,“ říká **MUDr. JULIUS LUKEŠ ml. (31), Ph.D.**, lékař, vědec a cestovatel, syn stejnojmenného proslulého parazitologa, díky němuž cestovala celá rodina už od jeho dětství. Dnes má mladý doktor procestováno 105 zemí, a navrch napsanou knížku dobrodružných zážitků. Při jejich čtení se nabízí otázka: jak to jeden člověk mohl za 31 let života stihnout?

■ Co jste ze svých cest zatím neřekl do médií?

S nikým jsem se ještě ne bavil o cestování po Střední Asii, která mi vždycky přišla tajemná. Tádžikistán, Uzbekistán, Kyrgyzstán... Koncovka „-stán“ mi už od dětství zněla dobrodružně. Na tyto státy se nikdo neptá, mě ale hrozně baví. I díky přechodům hranic.

■ Těm se věnujete často i ve své knížce...

Každý kontinent, a někdy i každá země má při překračování hranic svoje specifika. Afrika je většinou náročná a komplikovaná, musíte se tam snažit zalíbit danému činiteli, který vás vyslýchá. Něco mu musíte často nabídnout za to, že vás pustí, nebo musíte mít spoustu falešných zváček dopisů. Naopak Evropa už ztratila na dramatickosti, tedy kromě hranic s Kosovem. Tam jsem se chytl s celníky, a prostě mě do Srbska nepustili.

■ Nepomohly ani falešné vizitky, které občas používáte?

Dokonce jsem jim řekl, že jsem z organizace Lékaři bez hranic a mám odpoledne schůzku s jejich ministrem zdravotnictví. Což samozřejmě nebyla pravda. Někam sice telefonovali, ale nepustili mě. Dal jsem se do nich, že takhle se nikdy do Evropské unie nedostanou. Pak jsem se ovšem otočil a šel, protože mi pohrozili zatčením.

■ Proč vás nechtěli pustit?

Problém pro cestovatele je, že Srbové berou Kosovo jako svoji součást. Když tedy

přijedete z Kosova, zeptají se vás, jak to, že v pasu nemáte srbské razítko, když už jste v Srbsku. To ale v Kosovu nemůžete získat. Kosovo vám dá prostě kosovské razítko. Pokud jedete na občanku, je to v pohodě. Když ale jedete na pas jako já, máte smůlu. Celé je to demonstrace síly, že Srbové jsou páni a že Kosovo vlastní. Musel jsem se opravdu vrátit a objet to přes Černou Horu.

„Nezdáte-li se jim, jsou schopni vás něčím i naočkovat.“

■ Když se vrátíte do Střední Asie, jak jste se dostal tam?

Letěli jsme s tátou před čtyřmi pěti lety do Uzbekistánu – mimochodem je to krásná a dobře dostupná země, má nádherné památky díky Hedvábné stezce, města jako Buchara a Samarkand. Dnes už si navíc oproti našim zkušenostem zařídíte víza online... Odtud jsme se chtěli přesunout do Tádžikistánu a Kyrgyzstánu, kde jsou zase hory. Lidé jsou také zajímaví, to vše nás lákalo.

■ Takže rodinný výlet?

Přesně tak. Chtěli jsme si projet základní „-stány“. Afghánistán jsme nakonec vyzkoušeli. Jsme ale dost neposední, proto jsme si vymysleli takový průjezd více zeměmi najednou.

■ Jaké byly přechody hranic?

Z Uzbekistánu jsme vyrazili suprovým vlakem z doby jako před sto lety a dostali jsme se k tádžické hranici, která je velmi specifická, protože tam kontrolují úplně všechno. Nikde jsem nezažil nic podobného, snad jen při vstupu do Izraele. Součástí je i lékařská prohlídka. Pokud se jim nezdá, jsou schopni vás něčím naočkovat. Nám to nehrozilo, ale místňákům ano. Na jedné z asi šesti kontrol přijdou na řadu i knížky.

■ Podle jedné z kapitol jste měl s sebou hned dvě...

Měl jsem průvodce a jednu cestovatelkou knížku, to jim nevalilo. Jinak jsou ale knihy zakázané. Kontrolují hlavně, jestli u sebe nemáte něco, co podrývá místní náboženskou autoritu (90 % z 9,6 milionu obyvatel Tádžikistánu jsou muslimové, pozn. red.). Kontrolují i léky, jestli něco z toho, co vezete, u nich není ilegální.

■ Prý vám kontrolovali i mobil.

Ano, jestli v něm nemám hanbaté obrázky, nějakou formu porna. Vzali mi prostě telefon a zkušeně projeli galerii fotek. Byl jsem na to ale připravený, takže všechno potenciálně závadné jsem včas vymazal. (smích)

■ Přesto jste se na hranici zasekli, přitom jste se někam potřebovali dostat načas...

Ten samý den jsme se ještě potřebovali dostat na hranice s Kyrgyzstánem, kde se zavíral přechod v šest večer. Spěchali jsme, ale přišli jsme na prázdné stanoviště. Četa

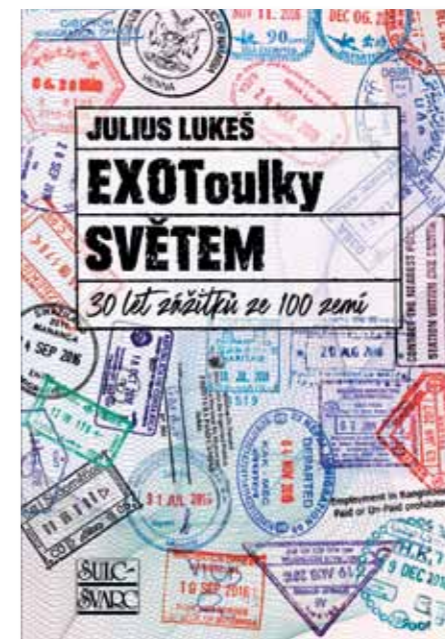
je prý na obědě a možná bude zpátky za dvě hodiny. Tam jsem vytáhl falešnou vizitku, že jsem šéfredaktor *Lonely Planet Guide*, že píšeme nové vydání, a pokud nám neumožní průchod, pak to do průvodce napíšeme. Na vojáka to zafungovalo, zavolal četu, spustili počítače a stihli jsme to.

■ Zmínil jste knižního průvodce. Vy nejezdíte podle mobilu?

Nejvíce mě baví neplánovat. Většinou vytáhnou průvodce až v letadle, abych se podíval, co konkrétní země nabízí. V mobilu už mám v dnešní době offline mapy, ale jinak v něm nic nevyhledávám. I ty mapy na jednu stranu zjednodušují život, ale na druhou stranu přicházejí o styl cestování, kdy se ptáte na cestu lidí kolem sebe. Přicházejí o zážitky, kdy vás pozvou na oběd nebo vás vezmou někam autem. Mobil vás také připravuje o možnost ztratit se. Někdy je fajn se ztratit, ideálně když na to máte čas. (smích)

■ Jaké dobré ztracení si vybavíte?

V Africe a v Indii jsem se ztrácel pořád. Většinou se to stává v zemích, kde lidé nevědí, jak poradit a pomoci, nebo když jsem jim nerozuměl. Není to ale tak, že bych jel někam dva nebo tři dny špatně. Ztrácel jsem se bezproblémově tak na půl dne. Je to zajímavé, když si jazykově vůbec nerozumíte, že to stejně nějak musíte vymyslet. S mobilem se dneska podíváte na „džípísku“ a najdete si to sám.

■ Takže konec dobrodružství?

To zase ne. V Indii jsme cestovali vlaky, které tam jezdí velmi nepravidelně a často třikrát déle, než mají. Ve stanicích, kam jedete, mají zastavit třeba ve dvě ráno, jenže jste v zavřeném vlaku, nejsou tam pořádná okna, je to zamřížované, je tma. A teď

„Vytáhl jsem falešnou vizitku, že jsem šéfredaktor.“

nevíte, jestli je vlak opožděný o čtyři hodiny, nebo ne. Pořád se snažíte koukat na cedule venku, komunikovat s místními, ptát se. Třeba i díky tomu se seznámíte s lidmi,

◀ Ve 31 letech už projel 105 zemí. Domluví se anglicky, německy, španělsky a „rukama a nohama“. Mnohé svoje zážitky sepsal do nové knihy s názvem *EXOToulky SVĚTEM*.

kterí nás pozvali k sobě domů a nechali nás u sebe přespat.

■ Doma na policiče už máte 105 knižních průvodců?

Je jich tam hodně... (smích) *Lonely Planet* už ve mně ale svého fanouška ztratil. Přijde mi, že se přetvořil v hipsterského průvodce pro vyšší střední třídu. Je v něm až moc luxusních věcíček, dražších hotelů a restaurací. Ztrácí punc průvodce cestováním s batohem za co nejméně, kterým byl na začátku. Dneska bych doporučil spíš *Rough Guides*, samozřejmě podle jedné ze svých vizitek jsem i jejich šéfredaktor. (smích) A ještě mám *TripAdvisor* (americká internetová stránka věnovaná cestování, jejíž obsah vytvářejí sami uživatelé, pozn. red.).

■ Za koho už jste se na cestách vydával?

Častokrát jsem byl doktor...

■ Počkat, ale to jste.

To jsem, dneska už ano. (smích) Byl jsem i novinář natáčející reportáže a pak šéfredaktor několika různých vydavatelství. Nezneužívám toho ale tak, že bych třeba žádal o levnější ubytování. Jednou to přitom bylo také obráceně, když jsem letěl coby student čtvrtého ročníku letadlem a na palubě žádný doktor nebyl. Na základě mého stanoviska u pasažéra, jemuž bylo zle, tehdy kapitán rozhodnul o nouzovém přistání transatlantického letu.

■ I o tom je jedna dramatická kapitola. Kdy jste ale ještě použil fintu, abyste se někam dostal?

S policisty, vojáky, a hlavně celníky se Julius Lukeš mladší potkává na svých cestách po světě už od dětství. Na snímku vlevo z roku 1999 coby devítiletý kluk v Číně. Na druhém snímku u stanice pohraniční policie před výstupem na nejvyšší horu Albánie a Severní Makedonie - Velký Korab (2 764 m) -, která se nachází přesně na hranici obou zemí. Na snímku vpravo s bangladéšskými vojáky, kteří se mylně domnívali, že je slavný evropský tenista.

„Při očkování psů proti vzteklině v severní Keni jsme občas narazili na slony, živé i mrtvé,“ říká k fotce vlevo, která je z roku 2008. To mu bylo osmnáct. Ke snímku uprostřed říká: „Potápění s kapustňáky na Floridě patří k mým nejsilnějším zážitkům.“ A třetí fotka? „Na cestách vždy s nadšením ochutnám vše, co je k dispozici, od švábů až po oči z tuňáka.“

Bývá to hlavně při přechodech hranic. Třeba v Gambii nám neustále vyhrožovali, že když jim nezaplátíme, nechají si nás tam. Tam jsem byl proto drzý a oháněl se jejich zákonem. Zároveň jsem předložil falešné zvací dopisy od neexistujícího právníka z jejich hlavního města Banžulu. Naštěstí to zabralo. Většinou to funguje, ale ne vždycky. Jako ve zmíněném Kosovu.

■ **Co po světě pomáhá prolomovat ledy v komunikaci?**

Je to zajímavé, ale stále fungují jména fotbalistů, jako je Baroš, Koller, Poborský nebo Petr Čech. Na Tchaj-wanu třeba funguje Havel a Praha, která je tam braná jako snové místo pro líbáčky. V Asii, zejména v Číně, slyší na klasickou hudbu, například na Dvořáka. Mimo Škodovky pomáhá i pivo, tedy ne v muslimských zemích, kde se nepije. Jinak je ale pivo velký icebreaker (odstraňovač bariér, pozn. red.).

■ **Váš táta je známý vědec, profesor, parazitolog, který pracuje po světě po výzkumech. Cestujete díky tomu od dětství, spolu jezdíte i teď, v dospělosti. Jaká jste cestovatelská dvojka?**

„Obcházím úřední stupiditu a pokusy o úplatek.“

Pořád stejně dobrá. Oba jsme nastavení na stejný způsob cestování, a víme, co od sebe očekávat. Víme, že si ani jeden nebudeme stěžovat, což nám cesty zjednodušuje v situacích, kdy jste nevyspalý, máte hlad, jste rozmačkaný z nějakého autobusu...

■ **To on vás učil, jak efektivněji přecházet hranice?**

Učil, ale myslím, že já jsem to dotáhl k dokonalosti. On se většinou na činitele našel, takže je často seřval. Kdežto já se situaci snažím obcházet nějakou klíčovou. Proto jsem si vymyslel falešné vizitky nebo falešné zvací dopisy. Třeba v Africe celníci věří tomu, co hezky vypadá. Funguje na ně hezký papír, spousta kudrlinek, fůra razítek, podepsaný profesor. Většinou nemají šanci si to ověřit. V Americe bych se to neodvážil udělat, ale tady žádné registry nemají. Ano, trochu podvádím. Nedělám to rád a snažím se toho nezneužívat. Zároveň se tak však snažím obcházet úřední stupiditu nebo pokusy o úplatky.

■ **Ptám se proto, že podle jedné kapitoly váš táta prokázal přesvědčovací schopnost, když z Brazílie odletěl na vaši letenku.**

Tam ale kredit za nápad musím připsat mamce. Táta měl z Brazílie letět jiný den než my dva, jenže mu uletělo letadlo. Mu-

sel si koupit novou letenku, ale termín odletu byl až za týden. Mamka jen tak prohodila, že máme stejné jméno, a tak bychom si to mohli vyměnit – že táta odletí a mladý tady může zůstat ještě týden. Řekla to jako vtip, ovšem my jsme v tom uviděli skvělý nápad. Vždyť táta potřebuje domů a já tady chci ještě trošku zakalit. Bylo mi přece teprve osmnáct let. Sice se toho zhrozila, ale letecké společnosti ji uklidnily, že letenky vyměnit nejde.

■ **Takže jste to nejprve zkoušeli oficiálně?**

Jo. Pak jsme to ale chtěli zkusit za každou cenu, že táta odletí na moji letenku. Čekal jsem připravený v hale, že kdyby to nevyšlo, zase se vyměníme. Na kontrole si všimli, že je na letence jiné datum narození – tehdy se tam psalo ještě víc informací než dnes. Pracovnice ho upozornila, že to není jeho letenka. Táta se do ní ale opřel, jestli si myslí, že je tam ještě někdo, kdo má stejné jméno.

(smích) Zvýšil hlas, že je to jejich problém, že to zkazili. A tak se mu omluvili, a změnili to. A já dostal jako dárek týden v Riu navíc...

■ **Táta si vás vychoval k obrazu svému, ne?**

Asi jo. Každopádně si pořád užíváme, že ani jeden z nás nezačne být naprdlej a protivnej. Víme, že od sebe můžeme při cestování čekat radost. Nicméně i když jsme s tátou teď na podzim naposled přijeli autem z Kréty přes Balkán, dneska už víc cestuju se svou manželkou. S ní se cestuje také výborně. No, tu jsem si zase malinko vychoval já k obrazu svého cestování.

„Do první a druhé třídy jsem chodil v Kalifornii.“

■ **Máte přezdívku Lowcash, tedy něco jako „nízkorozpočtáček“. Jak si manželka zvykla na váš styl cestování?**

Ještě se stále ztotožňuje s příjmením Lukeš, u přezdívky si zatím nejsem jistý. Když jsme spolu začali chodit, naše první cesta vedla s batohem na zádech do bulharských hor. Byla to pro mě vztahově velmi důležitá cesta. Taky jsem to trochu hrotil, protože nikdy předtím tímto způsobem necestovala.

■ **Jak se hrotí v bulharských horách?**

Jdete několik dní, máte těžkou krosnu, dojde vám třeba voda. Nemáte pořádnou mapu, musíte hledat, kde spát. Mobily jsme neměli, ztratili jsme se, a první, koho jsme potkali s mapou, byli Češi.

■ **Vypadá to, že manželka testem prošla. Jak u ní procházíte vy?**

Procházím, ale na některé cesty by se mnou nejela. Třeba když je to moc drsná a špinavá Afrika. Heslo, že „cesta je cíl“,

nevímá úplně tak jako já. Přece jenom si chce taky odpočinout od práce, vidět nějakou hezkou přírodu, památky a spojit to do příjemného balíčku dovolené. Kdežto když jedete do některých částí Afriky, mnohdy to bývá opravdu pruda. Často se někde pachtíte v narvaných autobusech... Pro mě to ale k Africe patří. I když bych to nechtěl mít furt, stejně se mi to líbí. Takže si vybíráme, kam pojedeme společně, a kam pojedeme každý zvlášť.

■ **Vaše máma byla také často na cestách. Čemu se věnuje?**

Mamka má vystudovanou výzkumnou imunologii, a kdysi i pracovala v laboratoři. S touto kariérou ale skončila, když jsme se díky tátově práci přestěhovali na dva roky do Ameriky. Tam dělala všechno možné, a když jsme se pak vrátili, do nemocnice už nešla a začala učit angličtinu. To jí umožnilo časovou flexibilitu a na cesty jsme mohli vyrazet všichni tři, i díky tomu, že jsem byl uvolňovaný z vyučování.

■ **A kdy jste se přestěhovali do Nizozemska?**

To mi byly asi dva roky. Žili jsme tam rok a mám z toho jen minimum vzpomínek. Táta ale rád vypráví, že když mě vozil na řídkách kola skrze Red Light District (Čtvrť červených světél – místo, kde se koncentruje prostituce a podniky orientované na sex, pozn. red.), prý jsem se ptal, jestli těm paním není zima, když jsou takové neoblečené. Pak jsme se vrátili do Českých Budějovic, a sotva jsem začal chodit do první třídy, přišlo stěhování do Ameriky. Do první a druhé třídy jsem chodil v Kalifornii.

■ **Jak na to vzpomínáte?**

Úplně nejlepší, skvělý zážitek! I když to bylo hození do vody, protože jsem neuměl ani slovo anglicky. Divím se, že mě pustili do školy, když jsem zvládal jenom „yes“

„Moje manželka Veronika je nejen úžasný partner do života, ale také na světové dobrodružství. Třeba na Tchaj-wanu, jak je vidět na druhém snímku, jsme si oba zamilovali rozmanité formy lázněvání.“

a „no“. Žili jsme v Riverside, v menším univerzitním městě v poušti, asi hodinu a půl od Los Angeles. Rychle jsem se ale domluvil a už mi to zůstalo.

■ Co jste tam jako kluk rád dělal?

Jezdili jsme na výlety do blízkého Mexika nebo do národního parku The Joshua Tree, který patří mezi mé nejoblíbenější. Rád jsem také chodil do ordinace doktora korejské medicíny, kde máma tou dobou dělala. Pracoval třeba s akupunkturou, a v tomto prostředí jsem vyrůstal a přičichnul i k těmto věcem. Silnější momenty jsem pak zažil po přestěhování do Los Angeles, kde jsme bydleli v chudé čtvrti. Byl jsem tam doslova bílá ovce, protože v celé škole tří stovek dětí jsem byl jediný běloch. Probíhal tam rasismus naruby a byl jsem pořád šikanovaný. Učitelka navíc většinu času mluvila španělsky, protože víc než polovina třídy anglicky neuměla. Byl to pro mě docela šok, když jsem se sotva stihl naučit anglicky. Pak mě rodiče přesunuli jinam. Škoda, mohl jsem umět líp španělsky, jenže zase bych měl možná i nějaké trvalé poškození.

■ Psychické, nebo fyzické?

Možná i nějaké to natržené střevo, bylo to docela drsné. (smích)

■ Vy se teď skoro u všeho smějete, ale jak jste to tehdy zvládal?

Jo, rodiče by to určitě popisovali jinak. Dobře mi tam tehdy nebylo, proto mě brzy přesunuli do jiné školy. Můj mozek si ale

„Stopování je výborný způsob, jak poznat místní lidi. A nikde se nestopuje lépe než na Tchaj-wanu, kde jsme ani nestihli vytáhnout ceduli, a už jsme měli otevřené dveře do auta,“ říká 31letý lékař, vědec a světoběžník.

vzpomínky na tyhle události přetvořil v pozitivní zážitek. Beru to jako zajímavou zkušenost. To je ostatně i můj model pro obtíže na cestách, kdy se i na těžkosti snažím koukat alespoň zpětně jako na pozitivně zajímavý zážitek.

„Zažil jsem rasismus naruby. Jediný běloch ve škole...“

■ Co je zpětně skvělého na tom, že vás v Thajsku žahla nejedovatější medúza a že jste to málem nepřežil?

Je to skvělé! Někdý v osmnácti nebo devatenácti letech, v době, kdy vám život přijde nekonečný, a máte pocit, že vám všechno projde, si najednou uvědomíte, že můžete umřít. Dojde vám, že tu nejste nafurt, a že je lepší si život užívat. Nikdy nevíte,

kdy to může skončit. V Thajsku vás může žahnout čtyřhranka, u nás zase srazit auto.

■ Kde jste se cítil nejohroženější na životě?

Asi když jsme s lodí ztroskotali v Keni. Tam jsem si přišel bezmocný. Kdyby přišla bouřka, nic bychom nenadělali. Jinak si ale připadám, že mi jde o život pokaždé, když nastoupím v Indii do autobusu. Tam opravdu nemám život ve vlastních rukách.

■ Také v knize popisujete dramatický útěk z obklíčení v Tunisku, kde přítelkyni hrozilo znásilnění. Nebo popisujete příběhy, kdy se někde vykoupete, a pak zjistíte, že tam plaval třímetrový žralok nebo šlo o místo s nejvyšším výskytem krokodýlů v regionu.

No jo, anebo piraně! V Brazílii jsme s tátou celí špinaví skočili s rozběhem do vody, nic jsme neřešili, koupali jsme se. Pak nás místní rancho upozornil, že tam žijí mimo piraně, které vás neohroží, když nekrváčíte, také električti úhoři, kajmani a ty maličké rybičky, co umějí vlézt do penisu.

■ Váš syn je Julius Lukeš, v pořadí už pátý stejného jména a příjmení. Tátu jsme zmínili, ale i váš děda nebo praděda trochu cestovali, že?

Oba byli docela slavní řezníci a dalo by se říct, že i cestovatelé.

■ Který z nich vyrazil se svou šunkou do Paříže?

To byl praděda. Nejprve ale jel v roce 1893 s lukešovskou šunkou do Ženevy a tam s ní vyhrál hlavní evropskou cenu. A povedlo se mu to dvakrát, pak ještě o pár let později v roce 1895 právě v Paříži. Medaile nám pořád visí doma. Máme i různé fotky a dokumenty. Každopádně všechno skončilo s nástupem komančů, kteří rodinnou tradici zničili. Děda byl poslední vyučený řezník, pak už to šlo do kytek.

■ A řeznictví měli děda i praděda tady v Českých Budějovicích?

Jo, jo, v našem baráku v centru města, který je starý asi 700 let. Z toho nějakých 250 let v něm žije naše rodina, jež kdysi patřila mezi ty bohaté. Měla v okolí hodně

pozemků, o které také přišla kvůli komančům. Ani po listopadu 1989 jsme je nedostali zpátky, protože děda si o ně z principu nechtěl říct. Zdálo se mu to nefér. Říkal, že se o ně přihlásí, až stát vrátí pozemky církvi a Němcům, co byli odsunutí. Nechtěl dostat v náhradách majetky patřící sudetským Němcům. Pár let se tak ztratilo... Rád bych ale ještě zmínil další zajímavé osobnosti z rodiny. Jeden můj akční prastrajda byl také cestovatel. Jezdil do Chorvatska do Dubrovníku v době, kdy to ještě nebylo turistické místo, a také do Moulin Rouge. A z druhé strany rodiny, od mojí mamky, mám také zajímavou cestovatelskou spojku. Náš vzdálený příbuzný byl Bedřich Hrozný, který rozluštil klínové písmo.

■ A kde žijete teď?

Od prosince zase v Praze. Nastoupil jsem do Thomayerovy nemocnice v Krči, na oční lékařství. Čeká mě klinická medicína.

„Praděda jel s lukešovskou šunkou do Ženevy a vyhrál.“

■ Prý chcete nějak využít v tomto oboru zkušenosti z předchozího výzkumu leukemie, rakoviny krve...

Zní to jako dva velice odlišné obory. Dělal jsem ale výzkum v genetice dětských leukemií, takže jsem se učil i základy genetiky a zkoumal leukemie na úrovni genů. A zrovna v očním lékařství hraje genetika strašně důležitou roli, a to zejména genová terapie. Lidem, jimž chybí nějaký typ proteinu v oku, a proto třeba nevidí, už jsme dneska schopni vložit potřebný gen do oka. Díky tomu se začne potřebný protein produkovat, a ten člověk zase začne vidět. Řekl bych, že je to jeden z největších zázraků medicíny. To nejsou studie, běží to jako léčba mnoho let. Takže doufám, že budu moci využít své znalosti v dalším výzkumu. Je to ale běh na dlouhou trať. Teď se musím naučit, co dělat, když někdo přijde s třískou v oku nebo se zánětem. Když se poštěstí, časem si přidám výzkum.

■ A jak se díky svým zkušenostem z dětství díváte na tradiční čínskou medicínu?

Jsem více pro klasickou „evidence-based medicine“, tedy tu založenou na vědeckých

Lékař, vědec a cestovatel, který se odmalička toulá mezi kontinenty. S dobrodružně založenými rodiči, kteří jej naučili milovat akční styl života za hubičku, strávil část dětství v Nizozemsku a Kalifornii se zastávkami v Mexiku a Asii. Kamarády přezdívaný „Lowcash“ vyrazil už ve svých sedmnácti letech sám do Číny. O rok později opustil Brazílii na cizí letenku, čímž uzavřel svoji první padesátku navštívených zemí. Teď je jich už 105, a mnohé opakovaně.

Má doktorát z molekulární a buněčné biologie, genetiky a virologie, se specializací na dětskou leukemii. Nyní se věnuje oftalmologii, očnímu lékařství. Přednáší a publikuje v Česku i v zahraničí. Domluví se anglicky, německy, španělsky a „rukama a nohama“. Svoje zážitky sepsal do nové knihy s názvem *EXOToulky SVĚTEM, 30 let zážitků ze 100 zemí*. Přestože chtěl být fotografem, jeho kniha je ilustrovaná. Více na stránkách www.juliuslukes.cz.

důkazech, tu beru jako základ. Když má někdo zlomeninu, slepák nebo nádor, volba je jasná. Jsem ale ochoten připustit, že Číňanům něco funguje už tisíce let, ať už je to akupunktura, nebo další podobné věci. Jejich metody mohou pomoci při problémech, které jsou komplexní a kdy nestačí říct, tady máš prášek, a přestanou tě bolet záda. Dřív jsem cvičil tai-či, teď mě láká čí-kung, což je také druh práce s vnitřní energií. Přijde mi, že tato cvičení mohou pomoci předcházet některým zdravotním záležitostem, které má klasická medicína problém řešit.

■ Bylo jasné od dětství, že půjdete touto cestou? I třeba díky vyrůstání v ordinaci korejského lékaře?

Vidíte, takhle jsem nad tím nikdy nepřemýšlel. Někaké první semínko tam opravdu mohlo vzniknout, ale nikdy jsem svoji dráhu neměl promyšlenou. Věděl jsem, že chci dělat vědu, i kvůli tomu, že táta díky ní hodně cestuje. Počkat, vlastně původně jsem chtěl dělat fotografa pro *National Geographic*, to byl můj sen. Pak mě ale zlákala věda, a nakonec jsem si řekl, že bude chytřejší jít do vědy skrze medicínu. Mám totiž rád kontakt s lidmi... Jo, mít plán, ale dělat z něj nečekané odbočky. Dneska nevím, kde budu za dvacet let. Nemám naplánovanou kariéru, a díky tomu, že všechno není nalajnované, se mi zdá život zábavnější.

„Nikdy nezapomenu na silvestrovský přípitek v nejnižší třídě indického vlaku s mými akčními rodiči,“ komentuje s úsměvem fotografii z roku 2008. Hlavně společné cestování s jeho tátou, světoznámým parazitologem, bývá prý dobrodružné. „Třeba v téměř nepojízdné dodávce, které ihned po pořízení této fotografie upadly dveře, jsme malým zázrakem dojeli až na konec světa,“ říká k druhému snímku, vyfocenému v Republice Guinea-Bissau (západní pobřeží Afriky).

